

DĚLÁM Z BRAZILCŮ VODÁKY

Nejen fotbalem je živ brazilský sportovec.

V zemi, kde za pár týdnů začne světový šampionát v kopané, učí bývalý český kajakářský reprezentant Vít Vaníček (39) místní, jak správně držet pádlo.

□ TOMÁŠ NÍDR, BRAZÍLIE

FOTO AUTOR

„Kajak je lepší varianta posilovny.“
(Vít Vaníček upraveno)

Jak jste se dostal do Brazílie?

Reprezentoval jsem Česko na kajaku na maratonských tratích a při jednom ze závodů v Brazílii jsem poznal svoji současnou manželku Christinu. Po několikaletém pytlíkování vztahu na dálku jsem se v roce 2001 přestěhoval do São Paula a oženil se.

Od té doby máte kajakářskou školu?

Ne, nejdříve jsem obíhal pracovní pohovory na místa odpovídající mému vzdělání z VŠE, ale marně. Přitom jsem dál jezdil na kajaku a po jednom závodě mě jeden sportovec poprosil, abych ho naučil lépe zacházet s pádlem. Líbilo se mu to a přivedl dalšího. Dnes mám zapsaných 80

žáků a mojí školou prošlo na tisíc lidí.

Stačí vám to k uživení?

Dnes je to už rodinná firma. Já tu pracuji na plný úvazek, moje švagrová na poloviční a o víkendech se k nám přidává i moje žena. Začínal jsem se dvěma kajaky, nyní jich máme 40.

Jak to, že se kajak ve fotbalové Brazílii prosadil?

Spousta Brazilců je už z kopané unavená. Navíc jsou posedlí zdravým životním stylem a kajak jim přijde jako taková lepší alternativa posilovny, které jsou tu masové a bez nadsázky se tam čekají fronty na uvolnění strojů. Zatímco jezdit si volně po umě-

lém kanálu uprostřed São Paula je velká pohoda. Kromě školy navíc ještě organizují krátké výlety na moře. Pádlovat ve vlnách mezi tropickými ostrovy nebo v přístavu Santos mezi zaoceánskými loděmi je nádhera.

Začínal jste tu s kajakem jako úplný pionýr?

To ne. Velkou tradici tu má veslování. Mimochodem právě členové původně veslařských klubů začali na konci 19. století hrát kopanou a díky tomu vznikly dnes slavné fotbalové týmy Botafogo, Flamengo nebo třeba Corinthians. Brazilská kanoistika v organizované podobě má asi dvacetiletou tradici, na kontě už jedno finále na olympiádě a několik titulů mistra světa. Ale

ve formě sportu pro všechny je tu velká rezerva, v São Paulu je moje škola jediná. Na rozdíl od Česka, kde každý aspoň jednou za život vezme pádlo do ruky, je to tu pořád docela okrajový sport, což se v praxi projevuje například problémy s dálniční policií. V Česku kajak na střeše auta policie neřeší, tady mě kvůli němu pravidelně zastavují a chtějí pokutovat za překročenou velikost nákladu – musím si každý rok shánět speciální povolení.

Rio de Janeiro bude za dva roky hostit letní olympijské hry, při nichž jsou vodácké soutěže důležitou disciplínou. Snaží se brazilská vláda nějak zlepšit výkonnost své reprezentace v tomto odvětví, aby se Brazílie jako domácí národ ukázala při sčítání medailí?

Brazílie není Čína, aby za velké peníze kvůli prestiži vyrobila továrnu na špičkové sportovce. Tady si nutnost zásadně zlepšit financování sportu uvědomili až před dvěma lety, což už bylo pro trénink na hry v Rio pozdě. Při posledním medailovém sčítání v Londýně měla Brazílie jen 17 medailí, zatímco dvacetkrát méně početně Česko deset. Je to i tím, že u nás si mladí až do promoce mohou nerušeně sportovat a rodiče je v tom navíc podporují. Tady většinu patnáctiletých jejich otcové ženou do práce, aby přispěli do rodinného rozpočtu. Dokud se výrazně nezlepší sociální situace, žádnou medailovou úrodu mít nebudou.

Kde se po 13 letech života v Brazílii cítíte doma?

Když mluvím česky, tak slovo domov používám pro Prahu, kam jednou za rok létám. I na svém brazilském autě mám samolepku CZ. Ale v portugalské je pro mě domovem São Paulo. Už jsem typický „Paulista“, který v žertu nadává na to, že se obyvatelům Rio de Janeiro pro samé povolání na pláži nechce pracovat. ■

Autor je novinář na volné noze.